

Marti, 4 August, 2026

Sf. 7 tineri din Efes; Sf. Mc. Tatuil

1 Corinteni 15

²⁹ Altminteri, ce vor face aceia care se botează pentru morți¹? Dacă morții nicidecum nu învie, de ce se mai botează pentru ei?

³⁰ Și noi, noi de ce mai înfruntăm primejdia'n tot ceasul?

³¹ Eu mor în fiecare zil; v'o jur, fraților, pe lauda'ntru voi pe care o am întru Hristos Iisus, Domnul nostru!

³² Dacă'n planul omenesc m'am luptat eu cu fiarele'n Efes², care-mi e folosul? Dacă morții nu învie, să bem și să mâncăm, căci mâine vom muri!...

³³ Nu vă lăsați înșelați: „Tovărășii-le rele strică obiceiurile bune³”.

¹ Aceasta e singura informație asupra obiceiului unor creștini de a se boteza în numele celor dragi care muriseră, probabil, în stare de catehumenat, adică înainte de a fi primit botezul, crezând că prin aceasta le-ar putea fi întrucâtva de folos. Argument suplimentar al lui Pavel.

² Probabil, o metaforă în relație cu o experiență a lui Pavel pe care n'o cunoaștem din alte izvoare.

³ Vers din poetul Menandru, devenit zicală populară (în proverbele românești:

³⁴ Treziți-vă cum se cuvine și nu păcătuți. Căci unii n'au cunoștință de Dumnezeu; o spun spre rușinea voastră.

³⁵ Dar va zice careva: Cum învie morții? și cu ce trup vin⁴?

³⁶ Nebun ce ești! Ceea ce semeni tu nu capătă viață dacă nu moare.

³⁷ Și ceea ce semeni tu nu este trupul ce va să fie, ci un bob gol-goluț, fie de grâu, fie de altceva din celelalte;

³⁸ iar Dumnezeu îi dă un trup așa cum vrea El, fiecărei semințe un trup.

„merele putrede le strică pe cele bune”).

⁴ În versetele 35-44, terminologia paulină trebuie citită și înțeleasă astfel: a) „trup carnal” (*sárx*): carnea, natura materiei care alcătuiește trupul; b) „trup” (*sóma*): forma organizată, cu chip specific, a materiei carnale; c) „trup firesc” (*psychikós*): trupul înzestrat cu suflet viu, dar care trăiește doar la nivelul afectelor și pasiunilor, pradă labilității psihologice; d) „trup duhovnicesc” (*pneumatikós*): trupul transfigurat prin înviere, asemănător cu trupul înviat al lui Iisus Hristos, liber nu numai de materia coruptibilă, ci și de labilitatea psihologică, dominat de propriul său duh în comuniune cu Duhul Sfânt, devenit capabil să participe la slava lui Dumnezeu.

²³ Și venind El în templu, în timp ce învăța s'au apropiat de El arhieriei și bătrânii poporului și I-au zis: „Cu ce putere faci tu acestea? Și cine ți-a dat această putere?”

²⁴ Răspunzând, Iisus le-a zis: „Vă voi întreba și Eu pe voi un cuvânt; de-Mi veți răspunde la el, vă voi spune și Eu cu ce putere fac acestea:

²⁵ Botezul lui Ioan, de unde a fost?: din cer, sau de la oameni?” Iar ei cugetau în sinea lor, zicând: „De vom zice: Din cer!, ne va spune: Atunci, de ce nu i-ați dat crezare?”

²⁶ iar de vom zice: De la oameni!, ne temem de popor, fiindcă toți îl au pe Ioan ca profet”.

²⁷ Și ei, răspunzându-I lui Iisus, au zis: „Nu știm”. El le-a zis: „Nici Eu nu vă spun cu ce putere fac acestea...”⁵

La întrebarea Domnului privitoare la Ioan Botezătorul, arhieriei și bătrânii cugetau: „Ori-ce răspuns am da, nu picăm bine”; ca atare, au hotărât că e mai bine să se ascundă în spatele neștiinței. Interesul le-a legat limba, nelăsându-i să mărturisească adevărul. Dacă ar fi iubit adevărul mai mult decât pe sine, ar fi fost altceva. Interesul propriu a ascuns adevărul și nu l-a lăsat să pătrundă în inimă, a împiedicat nașterea unei convingeri sincere și a făcut inima nepăsătoare față de acest adevăr. Și totdeauna este așa: pornirile egoiste sunt dușmanii declarați ai adevărului. Toți ceilalți vrăjmași ai lui merg în urma acestora și lucrează prin mijlocirea lor. Dacă am sta să cercetăm cum au luat naștere toate rătăcirile și eresurile, am vedea că izvorul lor, al tuturor, este tocmai acesta. În teorie, adevărul rămâne adevăr; în practică, însă: „Adevărul ne stingherește în cutare și cutare privință; trebuie să-l înlăturăm și în locul lui să punem minciuna care ne convine nouă”. De ce au apărut, de pildă, materialistii-nihiliști? Pentru că ideea

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

de Dumnezeu Ziditor, Proniator și Judecător, dimpreună cu ideea că sufletul este duh, îi împiedică să trăiască mai în largul lor, după înclinările lor; ca atare, le înlătură. Faptul că nu adevărul îi călăuzește pe nihiști se poate vedea din nimicnicia temeiurilor pe care ei se reazemă: ar vrea să fie așa cum socot ei, și orice iluzie care oglindește gândirea lor li se înfățișează ca martor al adevărului. Dacă s-ar deștepta măcar puțin, și-ar vedea îndată amăgirea; dar își cruță iubirea de sine, drept care și rămân așa cum sunt.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.